

Pacific

Herald.

ENTERED AT THE POSTOFFICE AT PARKLAND WASH AS SECOND CLASS MATTER.

Nr. 29

Parkland, Washington, August 30 1900.

10de Aarg.

Min Sjæl løb Herren! Amen.

Rom. 8, 31, 33, 34. Et Gud for os, hvo fan da vores mod os? Hvo vii da anklage Guds Udvælgte? Gud er den, som retfærdiggjør. Hvo er den, som fordommer? Kristus er den, som er død, ja meget mere, som og er opreist, som og er ved Guds høire Hånd, som og troder før i voet Sted.

I ovennævnte Tekst taler den dyrebare Apostel, som om han ville sige: Det er ingen Overengel, der erklærer os for retfærdige, et heller nogen Engel, der er død for os, men Gud selv og Jesus Guds Son. Nu er Gud, imod hvem vi har svundet, retfærdiggjør os, hvor vi jo Satan hent havde trækket Djævelen at kunne udeette imod Gud! Hvad formaaet Ketzal imod Jesum Christum! Vi kunne også her lægge Djævel til, at Apostelen udvæller alle sine og andre Troendes andelige Djæder! Kommer frem saamange, som Der! Her nuar hele de troendes Større for Gud; fremforer eders Bestrukninger imod dem! anklager dem og glæder deres Snyder tilgavns stede; glæder eders Bedste forst bringe Forbannelse, & Dom over dem! broter, huler, striger, forhaarer, udstjælder, forfører og truer! værer ret dygtig forbitrete og anstrengter eder Alt, du ed! I kunne! Hvad ville I alligevel gøre os, når I ere som vørst? Vi vide forud, hvad Ildhold Sagen vil ha! derfor frugter vi iste. Dommeren er os saa gunstig, at han har givet os sin egen Son et alene til Talbemand, men ogsaa til Blæglæ og Sonosher, sin Son, der er død og igjenopstanden for os. Dersor sætte vi Guds Raabe og Jesu Kristi Blod imod alle eders Anklager og alle vores Snyder. Vi have Gud og Jesum Kristum, hans Son, paa vor Side; hvad vil det hele Helvedsvol udrette imod dem? — Noget, som tillige et markværdigt ved dette Raostolens Udsagn er, at det forstørrelsebilen er laant af den Herre Jesu egen Mand. Profeten Salas indfører ham nemlig talende saalebæs paa et Sted, hvor han umhænder hinc Videlicet: Han er næ, som mig retfærdiggjør: hvo vil trætte med mig? lader os nu tilhøve (uemlig for en Dommer)! Hvo

er den, som har Alt imod mig? han kommer hid til mig (lad ham kun træde frem og forebuge sig Saag)! se, den Herre, Herre skal hjælpe mig; hvo er den, som mig kan fordamme? (Salas 50, 8-9). Dette Ord fortæller med Gud et blot om Kristi Udvældighed og hans Trimodighed for de andelige og verdslige Mester, da han blev anklaget og forbomt, men nærmest om hans Midler-Gimbede, idet han for Guds Domstol taler som alle sine Troendes Hoved og Forhæver. Han taler for hele sit andelige Legeme og trodjer alle Djævle, om de tor gjøre ham og hans Troende Roget. Dette saa Apostelen og tog i Landen og Troen den Trimodighed til sig, saaat ogsaa han bad Djævelen og alle hans Medhjælpere Træde, vel viden, at naar Jesu taler, saa tor ogsaa hans Troende tale, efterdi de og han nuar som en Mand. Se, hvilken Rjærlighed Gud har berist os, at vi tor udvise Helvedes Mand, mod hvilke vi udenfor Kristus ikke varer at fun, os at vi kunne være visse paa, at de med alle sine Anklager ville komme til at staa tilskammne for hans Domstol. Herhen hører ogsaa dette Sted: Doden er opslagt til Selster. Død, hvor er din Braad? Herved! hvor er din Seier! Men Gud nære Tak, som giver os Seier formedels for Herre Jesum Kristum! (1 Kor. 15, 54, 55, 57). Se, hvorledes den fattige, manfæltige, magre og spindse lille Mand Paulus, tor understaa sig at spottie Djæben og Helvede! Hvorfor har han vel dette uden fra ham, som levede og boede i ham, nemlig Kristus? Lader nu ogsaa os lære saadan Trimodighed og lader os gjøre den Herre Jesu den Herre at sætte ret hei! Pris paa hans Blod, Forhjemlest og Retfærdighed! Herre forhjælp du os berill ved din Helligaard for Jesu Styl! Amen.

En om Samvittighed.

Tvende Viger i Værmeland i Sværige sad en Sommerafisen i en voldsom Hove og arbejded. Elisabeth, saa hedde de ældste af dem, var voksen, medens Vilhelmine endan var et Barn. "Jeg fortæller iste, hvor mine Synaale har taget Wein," sagde Elisabeth. "Jeg sollte flere i min Raadeprude igaar og nu ere de alle borte."

"Bed du, jeg har stor Mistanke om, at lille Marie har taget dem," sagde Vilhelmine; "jeg syntes hun var nebe i Saluenen din igaaatstæs, da hun var inde paa vor Barcelie, intet som vi holdt paa at lægge os." Vigerne talte ikke mere derom; men om Aftenen, da de havde lagt sig, hørte Elisabeth, at Vilhelmine soa og græd. Hun gik da hen til hendes Seng og bad hende sige, hvorfor hun var saa bedrævet. "Alt," sagde Vilhelmine, "jeg er saa sundig og stug og siger saa meget, som et utrigtigt. Hvorfor skal jeg selvfølgelig ikke sige, at Marie kanskje havde taget dine Raade. Jeg vildste det jo ikke. Jeg er saa ond og sundig." — Og saa græd hun igjen. Elisabeth raabede hende til at bede Gud for Kristi Styld forlade hende sin Udevenkomhed og alle andre Sunder, og gik derpaa bort og lagde sig igjen.

Men længe hørte hun Vilhelmine suse og græde. Mon ikke nogen hver funde have Grund til saadanne Tører? Rjærlighed, hebdølse og ubetrunkomme Ord om vor Raeste løber ofte over Læberne. Mæget siges, som et den Talende med Bispede ved, om det er sandt. Der vil omtales ofte det, som ogsaa kan være sandt, men mangengang ikke nødvendigt at sige. Godt imidlertid, om disse Snyder angres og i Ovelgtighed befjendes for Gud, saa at man kan finde Raade og Forladelse for dem og Vilie og Kroft til at holde Tunget i Tomme.

Det offende Bud.

93. Hvad ondt forbydes i det østende Bud?

Mi Raan og Falshed mod vor Raeste.

94. Hvad er saftt Bibuenesbyrd?

Mi usandhærdig og al usjærlig Tale om Raesten.

75. Et det tilladt at tale Usandhed, naar det ikke i en god Hensigt?

Nei, al Raan er sjælestig. Rom. 3, 8, 8, 35.

95. 4, 25. Hvildegger derfor Raan og tales Sandhed. Gabot med sin Raeste, efterdi vi ere hævdares Lemmer!

Sal. 3, 9. Lynet iste for hævdares!

96. Hvem siger saftt Bibuenesbyrd i Raesten?

Ganske Anlagete, falske Vidner og uretfærdige Dommere.

2 Mos. 23, 7. Du skal holde dig langt borte fra en falsk Saag.

Ordspr. 19, 5. Et falskt Bibue skal ikke blive straffet, og den, som aander Raen, skal ikke undkomme.

Ez. 7, 27. Tied detes Domme vil jeg domme dem, og de skulle hænde, at jeg er Herren. Ordspr. 17, 15.

97. Hvad vil det sige at fortæbde sin Raeste?

Det er trofast at r be, hvad der er vor Pligt at holde skjult. Matth. 27, 4; Luk. 22, 3; Matth. 18, 15.

98. Hvad er det at begtale vor Raeste?

Det er at tale ilde om ham uden hans Vidende.

Jof. 4, 11. Taler iste ilde om hverandre, Brodie!

1 Petr. 2, 1. Vildegger derfor al Hudstab og al Sogt og Hylteri og Kvind og al Bagtalelse.

99. Hvorfra har Raen og Trosshed sin Oprindelse?

Fra den sundige Natur og fra Djævelen som er Raengens Faber. Job. 8, 44; Rom. 8, 4.

100. Hvad godt beslædes i det østende Bud?

Vi skal undskyde, mene og tale vel om vor Raeste og tage alle Ting i den bedste Mening.

Ps. 34, 14. Bedar din Tunge fra Ondt og dinne Læber fra at tale Sogt!

Roi. 4, 6. Eder Tale være altd andig, frøbret med Salt, saa I vide, hvorledes det het eder at suare enhver!

1 Petr. 4, 8. Men havet for alle Ting indenrig Rjærlighed til hævdares! Thi Rjærligheden skal Raale Snyders Mangfoldighed. Matth. 12, 36, 37; Gal. 6, 1.

101. Hvad stort Vorde har da Raests gode Raan og Rugte?

Det er hans hæreste og helligste Eisendom. Ordspr. 22, 1 Rot. 9, 15.

Helenas Familie.

(En Fortælling om Rom i det første
Tusindårde.)

(Fætterheit.)

IX.

Tilbage fra Rom.

Vi marcherede strax tilbage til London og mødte paa Vejen lun adspredt Hølle af Barbererne. Suetonius havde forsøgt at samle de omkring i Garnisonerne adspredte Afdelinger af vores Soldater; men da vi erfarede, at en ubrygge Armé af Britter kom imod os og han var bestemt paa at vende en fuldårig Seier, besluttede han at træffe sig tilbage, til han fandt sørgeren. Vi opgav Øyen, men tillod alle de Indbryggere, som ønskede det, at droge med os. Britterne kom efter os, og da alle vores Soldater havde sluttet si til os, og vor Råmester beløb sig til ti tusinde Mand, besluttede Suetonius at lade det komme til Slag. Han valgte et Sted, der var omringet af et Stob, med en Træg Ræbning i Hørgunden og et Tønning i Baggrunden. Han sendte Britterne os og gjorde sig færdig til Angreb. De var stålig Mængder bare saa fælt paa Seier, at de pladrede sine Hustruer og Børn paa Bogen i Kæbden, at de fandt vores Voldes til sine Mænd og Faderes Tapperhet. Det er en almindelig Sit hos disse nordlige Egne Barberer, thi deres Råmester opmuntre dem ved sine Skrivinge. Beadice med sine to Døtre hjerte omkring i sin Bogen iblandt dem og fortalte om den Uret, hun havde lidt, og tilstundede dem til Hær. Britterne dandede og gesselulerede vildt, mens vi vel var i virge, men rolige, visse paa Udsatdet. De rykkede endelig frem, alle paa en Gang, vildt strigende og lodende sine Pike regne ned over os; men de kom snart i Orden i sin Krigshed, og da Suetonius saa dette gav han os Ordre til at angribe. Vi gik med uimodståeligt Raseri los paa den vilde Slave, og Alt gav ejer for vor Råk bevæbnede Legioner. Britterne, der allerede før var i Kæbden, kom nu i den vildeste Fortvivring og togo tilfjor Blægen; men, da de nævde Molontien af Sletten, hvor deres Bogmælle var trukket op, høde de fast. Deres Hustruer og Børn såde paa Bogenene grædende, frigerende, antæbende dem om at blive tilbage, staaende sig for Virkelighed, risende sig i Haaret og ubøjdelig fine Mænd for Røjner. De prævede

at samle sig igjen, men det var umuligt. Lufthaber såde urolige og hjælpede, som rørende til det Sidste; selv Røverne deltog og forsøgte endog med "ognflængerne". Det var ingen Kamp, det var en Slagning. Mænd, Røver og Børn blev nedbuggede. Oftuende blev brækket, og Mænd flygtede os adspredtes som Røver for Binden, neden i det Helle ikke mistede over fire hundrede Mænd.

"Og hvad blev det af Boadicea?"

"De hun saa, at Alt var tabt, hjørte hun bort fra Kamppladsen og tog Gjendes lig blev senere fundet. En fuldstændig Seier blev aldrig vundet, og en stællelige Hævn aldrig taget. Suetonius udloade mig til at bringe Seiersbudsabet til Keiseren, og jeg ankom hid igangstæt og maalte venten paa at få Audience hos Keiseren. Da jeg blev indladt, fandt jeg ham i det øverste Hjem, thi han havde juft erfaret, at et af hans Døtre havde vundet Prisen i Grækenland, og hans forst. Deb til mig var: "Gratuler migaben! Jeg er det lykkeligste Menneske; jeg har vundet Prisen for kæreste Døtre!" Og derpaa forståede han sig i en eufusistisk Kontak over græs Tønning og græs Literatur. Langt om længe erindredes han endelig det Budstab, jeg havde sagt, og sagde: "Du har bragt Seiersbudsabet i en tilstædig Stund i Sandet. Jeg beklarer Britterne og vindet Keiseren for Lovis paa en og samme Dag en noget mere heldigere!"

Jeg fremmede nogle Bisæbord, men han hørte ikke paa mig. thi Røger i min Hjørne Stilling, som jeg netop havde fortalt ham, syntes i samme Tidlig at fås ham. Han betragtede mig usie, tegnede sig og gav langt om længe et til den ene Side fælt nogle Strede tilbage, derpaa igjen frem, betragtede mig, som om jeg var et Kunstsmykke. "Bed de ubøjdelige Ruder!" saabte han tilfældigt. "Rør dig ikke af Sletten! Og anstre tilfældigt også! Jeg forstærker, jeg vilde ikke have mistet den for ti Millioner Sletter. Rør dig ikke, fordi! O det er Herkules!"

Han tilfaldt derpaa en af sine opvarrende Røverer og gav ham Ordre til at tegne min Figur i bent føregne Stilling, idet han al og til selv gav Lovisninger og hele Tiden vinkede mig, til ikke at bevæge mig. Derpaa indsatte jeg igjen sin Plads og saa paa mig om for med halvt lufte Røver. Jeg sætte mig i stor Fortegnethed, men fandt ikke gitter. Jeg havde sandelig ikke ventet at vælle Henndring hos Keiser

hos denne Maade. Han fortalte mig derpaa, at han stod i Begreb med at gjøre en folosol Billedskitse af sig selv, og at det var Noget hos mig, som ikke indgav ham netop den Stilling

og det Udtal, han ønskede at faa. Jeg næatte forblive i Valadset, forstredt han at han vilde give mig en Plads ved sit Kæst. Jeg nøbede at lade et Ord falde om min Familie og min Kærlighed at få dem. Da lo han, gav han et Samfunkle bortil og sagde, at jeg ikke forblive kan længe, jeg ønskede, at Nuttlig spurgte han, om jeg var glad i Rusland og om jeg havde Lust til at høre det Stykke, som havde vundet Prisen.

Jeg forstredt ham naturligvis, at det vilde glæde mig, og han tog en Harpe, som stod i Kæbden, og beundrede med store Aarme, end han hørte Tiden for havde vist, at spille og sang i ganse egen Komposition, som jeg ikke havde forstået. Min Fortegnethed ville ikke vistnet i mit Ansigt; men Keiseren sagde for Henndring og var tilfreds. Jeg ved ikke, hvordan jeg var kommen ud af det, dersom vi ikke var blevne akstudie ved Indtrædelsen af en fløjning Pige, der traudte hen til Keiseren ned wegen Familiaritet og med et forstørret Barns Mine sagde: "Hvor hjælper du er, som lader mig vente fan forede; det er nu to Timer."

"To Timer!" roabte Nero, og ganste ørglemmede mig, fulgte han med hende ud af Kæbden. Jeg ventede en forstund og troede mig derpaa tilbage, glædet at være kommen til ham i en saa veldig Time."

"Og hvad te han ikke, et Ord om Britanien og Rømpen det?" spurgte Keiseren forundret.

"Høi et Ord. Han hører sig hvert om Britanien eller om Rømpen," sagde Nero med et Smil. "Men når et ikke et Held, at jeg kom til at få os til ham i den Stilling! Du vil han a tilstædig forstærke mig."

Det var dog sambestadt, at de ikke ønskede at undgaa at tale om Keiseren. Det havde sine egne Tanke om ham, men disse Tanke var ikke alidst stiller; til at formne til Udtalelse. Det var Noget som nævdede ved Nero's Rain og gav det til et utykt Samtaleemne.

"Og for dig, min lille Gut," sagde Nero, hjerteknende sin Son, "har jeg historier nok til at undgå for et Alt om de vilde Barber og om deres stætte Bøsse, om deres dumlede Gut, om deres Bøgne med lange uflauende Uja-er, der kunne flæte en Mand milt eve,

og om de stællelige Drudet og deres Øringer. Vi vilde sidde hele Dagen under Kontorerne og fortælle, og du skal lære, hvordan Rømerne sagte."

"Og jeg skal blive en romersk Soldat," sagde Marcus, idet hans Nine funklede af Stolthed, — "blive tapper, om min Papa, — og hjælpe i Krigen engang ogsaa."

Lobos saa med glad Stolthed paa sin lille Son. Dette Barn var en fuldtommenn Gæster uden et Spor af romerske Træk; han havde Moderens andfulde, fine og fællesomme Hånd, og næste døge gjorde ham endnu tætere på Faderen.

"Jeg er saa glad, at du er kommen hjem igen," sagde Marcus, idet han tog sig tættere ind til Faderen; "jeg elber ikke, du aldrig, aldrig vilde gaa til Britannien mere."

"Hvorfor det?" spurgte Lobos.

"O, fordi der er saa mange vilde Barber og saa megen Sne og Frost, at vi ikke kan have os med."

"Var du bange, at du aldrig mere fulde se din Papa igen?" spurgte Nero, idet han saa paa sin lille Gut med bestyrrelig Omhed.

"O nej!" sagde Marcus, "jeg vidste, du vilde komme hjem." Han talte i en saa bestemt Tone og vistede paa Hovedet ned et saa tillidsfuldt Udtal, som om Livet var umuligt.

"Du vidste det? Hvordan da?" spurgte Lobos forbauset.

"Hørde jeg altid bad til Gud derom, og jeg vidste, han hørte mig."

"Bad til Gud — til hvilken Gud?"

"Til min Gud og Fader," sagde Nero forundret.

"Hvor ved du om Gud?" sagde han ed en egen Bisæbod i sin Stemme.

"Jeg ved Alt, hvad han har gjort for mig," sagde Marcus, "og Alt, hvad han har løbet. Han er saa god."

"Gutten er ligesaa besynderlig som ovenfinde," sagde Lobos til sin Hustru og en Bøse. "Han taler ligefrem med bestyrrelig fortale, hvad han hørte os høbede, men Marcus fortæller, hvad han ved."

PACIFIC HEROLD,
Udgivet af
Pac. Luth. Univ. Ass'n.
adkommer hver

FREDAG.

REV. B. HARSTAD, Redaktør,
assisteret af
Rev. J. Johansen,
Rev. O. Holden,
Rev. M. Christensen.

Abonnements-Vilkaar:

Aar.....	50 Cts
ks Maaneder.....	25 Cts
I Europa pr. Aar.....	75 Cts

Adresse: PARKLAND, WASH.

Merk:

Alt bedrørende Bladet sendes til Pacific Luth. Universitets Ass'n., Parkland, Wash.

Glem ikke at sende Betaling. Send den heft i Money order eller i et 50cts. i Sølv i Brevet.

En eller To Gents Frimærker modtages også. Men Frimærker paa 5 eller 10cts. kan vi ikke bruge.

Norte Meddelelser fra stædnuavis og Settlementer og Menigheder modtages med Tat.

Til Læserne.

Jølge manges Ønske flejster Bladet etter noget af sin Stikkelse, idet man vil have det mer ligt, hvad det var før. Det skal nærmest være bare Kirkeblad. En anden Forandrings, som vi stoler paa vil vise sig som en stor Forbedring er, at der er tilsat 3 Hjelpe-redaktører nemlig Pastorerne J. Johansen Fresno Cal; D. Holben, Astoria, Oregon; og M. A. Christensen, Seattle, Wash. Disse 3 skal heretter løfte Læfestof for omrent Halvparten af Bladet. Dette stoler vi paa skal gjøre det mere løseverdig og gavnligt.

Derfor tor vi nu med større Frimodighed bede Læserne samle saamange nye Abonneenter, som de kan.

To unge Mænd.

Parkland Menighed har mistet to unge Mand, som den endnu fulde onste al se i sin Midte. Men Herren vilde have det anderledes og da vil vi prove at være tilfredse og glæde os ved Tanlen paa, at de er skyttede fra den strobelige og stridende Kiste ind i den sierige Guds Minighed i Himlen.

Ole Ranzeen var født den 25de Nov 1873 i Uppmanna Kirkesogn, Kristianstad Læn Sverige.

Hos sin Morfoster Mrs. C Losnes

har han været, siden han var 10 Moa- neder gammel og viste sig hele Tiden som en lydig og brav Son lig overfor sine Pleiesorcelere. Han havde Breveksling med sin Moder, som bor i Texas.

Hendes Breve kostede den unge omhjertede Mand nogle Tørter. Han besvarede dem med Opmuntringer af Guds Ord og tilsige ved un og da at hende smaa Pengebelob.

Det var siden kom han sammen med sine Pleiesorcelere hid til Parkland fra Nebraska.

Her var han hele Tiden en elsemplarist tilugdom i alle Henseender. Han havde gode Evner og skjelden Troslab i Brugen af dem. Sin Byrnedom havde han tillegnet sig baade paa svæst og norst. Sit svenske Testamente havde han altid med sig, naar han var ube paa Arbeide. Paa Stolen gjorde han gode Fremstridt, men maatte de to sidste Åar nærmest af Skjeldighed til Stole Drift og Bedlige holdelse tjene som Engineer og Elektriker ved den.

Han var en flittig Kirlegænger og regelmæssig Gjæst ved Herrrens Bord. Og hertil henvægedes han ikke ved Over talelse eller Trang men af egen Drift og Lust. Kort før han sidste Gang i Baar gik til Ulters, svurte han sine Pleiesorcelere, om ikke ogsaa de nu vilde gaa til Guds Bord.

Sidste Vinter var han ikke altid rigtig frist, men holdt alligevel ud paa sin Post indtil Stolens Slutning. Og siden han sit voere mere ube i det irlie, sollte han betydelig bedre.

ingen af disse to unge Mænd, var Elstere af mange Fortlystelser, dog var de livsglæde tilugdemne, der tog Del i ordentlige Adspredelser i Selstab med ordentlige Kammerater. Saaledes havde flere her fra Parkland bestemt sig til at seire den 4de Juli i Tacoma især paa Grund af Paraden, som var averteret.

Otis Larson blev født den 15de Mai 1876 i TrailCo. N. Dak. Hans Forældre Ingebret Larson og Clara var blandt de først Settlerne i Ned Riverdalen.

Otis's Moder og ældste Søster er for flere Åar siden gangne forud for ham ind i Evigheden. Han var også en sjælden ung Mand med store Gaver i flere Retninger. Han var ikke stærk paa Legemet, men han besad en kraftig And og et sørberles ødede Hjerte.

Haamelt ja osie indehullet som han fandt være, havde han dog altid sine egne vel over, veide og fandt grundede Principer, Planer og Forestillinger om de forskelligste Ting. Medstriveren af disse Linjer foretog jo en provende Reise sammen med ham inde i Bildniiset, hvor han kerte baade at elste og benædre den unge og hyggelige Kammerat.

Merkeligt nok faldt vor Smag i de siste Ting sammen. Sto og Klæder

tunde vi endog behitte sammen.

Han viste altid et oprigtigt Afslør for al den Maahed, Gambling, Vandten, og Svergen, som of daglig maatte vorte vidner til.

Hritænseri og anarchistiske, Grund-sætninger besejpede han ved flere Anledninger paa en pen og alvorlig Maade med saadane Grunde, som viste at han baade hændte det bebragerske Menneskelyste og elstede Kristendommen og forstod dens praktist Mytte for et Menneskes Sjæletiv og umistelige Verdi for Tid og Evighed. Det fristelige Hjem, hvor han var opvaltet havde og de gode Kristendoms Knudslaber, som han havde saaet, var ikke forgives paa ham.

Han var en godt Naturforstør, som aldrig blev træt af at samle Prover af Plantelivet og Insekter, hvor vi for frem. Dersor bragte han ogsaa hjem med sig en pen lidt Samling, som han dels har forceret Skolen og dels efterladt paa sii Verelje.

Han havde ogsaa betydelige Gaver for Tegning, ja han var ganste flink Landskabsmaler.

Horrig Åar var Otis i Besøg i Past. M. A. Christensens døværende Skald i Idaho.

Her ester kom han Prestens Regjering om at sige noget til Søndagsstolehornene.

Han fortalte dem da om de mange Dødsfald i Snestredet ved Chiloot Pass Alaska, og foede til en Paamindelse om, at det gjaldt at være beredt paa at modtage Dødsbudslabet til enevi Tid.

Efter at have vel overstaget mange tilsyneladende farlige Straevejser, sejede han to Åar siden den 4de Juli paa en Ø i Yukon langt inde i Canada. Det var noget ubehageligt Beir hele Dagen og vi sollte haat vor ensomme Udsædighed. Men vi anede ikke, at den yngste i Selstab om just 2 Åar ict ved sit elstede Hjem saa hastigt skulle taldes bort. Belsignet være disse tjære Mindre.

Guds børns arbeide i Herens Gingard.

I verden er der to klasse mennesker og disse er saa grundforskellige som lys og mørke, ild og vand, himmel og helvede. Den ene klasse er Guds børn, den anden er verdens Born. I disse to klasser kan hele menneskeheden inddeltes, der er ingen tredie. Og der er de store forskjel mellem disse klasser, at Guds Born har sine statte og sine hjertet i himlen, og ventet sit højeste gode efter dette liv; verdens born har sine hjertet her i denne verden og søger sin højeste gode her i dette liv. Naar vi ser udover en samling af solt, kan vi som oftest ikke se hvilken hører til denne

eller hvilken hører til hin af de to klasse. Dagen af dem har nogen uisorm eller søregen klædedragt. Kun Gud, som randsa ger og hænder hjarter og nyrer kan her med sillerhed træse græsjen.

Berdens born har som sagt sine statte og sine hjertet her paa jorden, de lever kun for dette Liv. De udgør den store hø og de indbefatter også saadanne som visnot foregiver at de først og fremst lever for det tilkommende liv, men hvis hjerte dog, naar det kommer til alt, hænge, ved det jordiske, ved det liv, som her lever.

I blandt disse verdens born findes vi først og fremst alle de grove udvortes syndere, som enhver kan se er verdens born.

Der har vi Mordere, som tager næstens liv for at tilfredsstille sit had og sin Henvilyst. Der har vi tvive og rovere, der benytter vold og magt, list og bedrag for at komme i besiddelse af sin høreste stat, denne verdens mæmon. Der har vi hørlæ og hørvirder, som lever blot for at joie sit leges i nogen uude synder. Der har vi fraadere og druknere, som intet andet har for gjenstand for tanke og begjær, end at spise og synde sig. Og der har vi spottere og fritænere, som har saa aldeles tabt at synne, at der er et høiere maal for menneskets stæben, at det er og hænder, naar et menneske dog dør han sam en to og en hest.

Men til denne klasse hører også mange af de mænster, som i det øre er retslæue, paa hvis ydre vandel man intet har i sørdeleshed at udse, men dog ingen interesse har, som gaar ud over dette liv. De kan være ørbare ligeoversor sine medmænster, priapæs, sige i sit land, godslige og sinne at omgaaes, men alligevel gaar ikke deres truse ud over denne jord. At saa et godt udkomme, at faa en hæbret plads i samfundet, er omtrent saa langt de gider besynire sig. Kirken overlader de til dem, som har interesse for den, ikke siger de noget imod, ikke gør de noget for den. Og med hensyn til livet efter dette — sa det saat nu staar sin prove.

Til denne klasse hører også de, som i det ydre viser interesse for kirken, men hvis hjerte ikke er med i arbejdet, hvis hjerte, naar alt kommer til alt, dog hænger ved denne verden. De er med at betale sine tilgængelige summer. De vil gjerne se, at deres menighed og deres kirke blomstre. Og de vil gøre ne at deres navn skal staar paa lisen. Men i alt sit kirkearbeide har de dog et

eller andet jordbåd maal for os. Sin egen og sine medmenneskers træle er det de mindst tørker paa. Denne verden er deres element, og denne verdens guld, ære, og lust deres høieste Maal, derfor naar de still i fra verden, da er også deres høab forbi.

Dette var den eae flasje mennester i dens forfælige foræringen.

Den anden flasje, nemlig Guds børn, de er hærsen haan mange i heller jaan bemærkt som den forste. De lever nu for det Dio som kommer efter dette, ikke for dette Pa.

Vismel verørtage Guds børn sine jordiske sjæller, vistnok kan de befriade enheder og forvalte foræruer og gøre des også. Og ved en flyttig betragtning kan man øste ikke se han stor forstjet mellem dem og de mere ærbare verdens børn, hvad du udre vandet angaaer. Men det er dog en gæbende flasj imellem dem. Mens verdens børns hjælper hænger ved denne Jord og dette liv selv da, naar de viser over og intet hører for sinne, haan hænger Guds børns hjælper ved himlen, selv da, naar de er oppe i de jordiske gjoremaal. Guds børn er vistnok i verden, men de er illa af verden.

I blandt denne flasje mennesker har vi for det første de store troærke og troæviduet, som delgivde sin bestendelse med sit blod. Saabanne var apostlen, de eciste verden om voldede forfælje og meget vadi. De havde føreladt alle ting og fulgt Jesu, de prædikede evangeliet for fattige, og tilsluttede med de matneboden som en stadsfælje af sin tro. Saabanne er alle der følger i deres hold, som trodier baal og brand, pinbært og stile, og alt trods udholder de, fordi denne joed har intet at betyde for dem, bindebes ventet de sia løn.

Tildenne flasjehaerer alle Saabanne, som villigen har forhaget alt her i verden for Guds og hans riges sag. Saabanne som tiltrods for siegninge og venne & raad til der m'dsatte har fulgt Guds talb. Saabanne som har trodset al verdens mening og dom for at handle efter sin samvittighed i satføge Guds vilje og al fremstætte den.

Til denne flasje hører alle de, som i hæmmedighed modtaget alt, som Herren tilskifter uden at fluge ell. r spørge hørfør. Saabanne, som koligt faaer betungestie skæb og de værste plager og figer blot til alt: "Kan ikke din vilje," Saabanne som med Job kan udearbe, igjennem de direkte imærter: "Jeg

ved tun min freiser levet."

Men til denne flasje hører også de som er svage og istrobelige, men som dog er oprigende i hjælpen. Saabanne som er angstfulde og bange, og ofte maa raae: "Jeg tror Herre, hjælp min vantro." Saabanne, hvis viden mangen en gang kan have et tilskyndende verdæligt hjælpe, men deres hjælper hænger dog ikke ved denne verden, de har sin stat i himlen. Og den ørst haer man se, hvad der egentlig er i saabanne mennesker, naar de seres på prære, og man bestemmer sig ender for Gud eller imod ham. Da noær forfælget kommer og de maa frem og fige høab de er, da skalsettes den bøde vilje, da figer de med marværelighedsmod: "Det staar jeg Herre jeg kan ikke andet."

Saaledes er der to flasjer mennesker der på jorden, nemlig verdens børn og Guds børn, og den flasje har forfælige Grader hværet man indehædre eller mindre tydelig kan mætte, voer de hører hjemme, men en graue forfælje er der im' hem dem og det er da den ene har sit hjerte hængende ved jorden og det jordvælle, den anden har sit hjerte hængende ved himmelen og det himmelvælle, den ene lever for hættiv, den anden lever for det tilkommende liv, den ene gaar tilslut i den evige lid, som er beredt Djævelen og dømme, denanden gaaer iab i Guds ret i hæbeds boliger for der at præse ham i virghedens evighed.

Mens Guds børn er her på jorden har Herren sat dem til at arbeide i sin vingaard.

Bertens Born har intet med Herrens Vingaard at bestille. Det har vi vistnok mere ved for: Thi na lyder det i den 20de Ps. "Men til den ugudelige figer Gud: Hvad kommer det dig ved at fortælle om mine love og at føre min vogn i din mund? Du hæder jo tuat og træser mine ord bag blig."

Judas arbejdede en lang tid i Herrens vingaard, men om ham figer frelseren, det var bedre, om han aldrig var født. Og vi læser i Markues Evangeliums fæste Kapitel, at da Jesu engang stod bægreb med at uddele en djævel, raahte den urene and: "Mi hæbd have vi med dig at gjøre, Jesu af Nazareth! Høj hjælder dig frem du er den Guds hellige. Et vaffert vidnebærd hændhed. Men ejmont som vildnesbæret ellers var, saa byder Jesu ham alligevel: "Du og for ud a' ham!" Ejmont som vildnesbæret var

i os for sig, han hæber Jesu ham dog at tæ. Han vil nemlig ikke vedværes af ejreule. Og derfor vil han heller ikke, at hans arbeide skal fremmes af Djævelens tjenerne her på jorden. Og alle verdens børn det vil sige alle som ikke er hænde Guds børn, de er Djævelens tjenerne. Thi hvor han ikke er med mig er mod mig, figer frelseren.

Og at Gud ikke vil have verdens børn eller Djævelens tjenerne i sin tjenerne til at arbejde i sin vingaard er også naturligt. Thi hvem i blant os, vilde vel betro en anden informeret sin forretning saa lange vedkommende mand trofalt tjense god vor rival eller modstander?

Ihæld vedkommende ansæde at have roget at gjøre med vor forretning, han vilde vi sige til ham: "Men hørte dig, du kan da vel forståa, at du først maa være din forbindelse med min rival, og end jeg kan slippe dig ud i min hættiv, ellers ødelægger du jo ikke min forretning. Thi ingen kan tjene to hættiv. Thi han vil enten have den ene og elste den anden, ellers holde sig i den ene og forægte den anden."

Men nu er Djævelen ikke blot Guds øvel men også hans hæste fiende. Og knude da Gud ville have hans tjenerne, som jo alle verdens børn er, ind i sin tjenste for at arbeide i sin vingaard! Uværlig!

Roer vi mennesket er han usæregende, naar der ejvæder rent verdælige ting, knude da Gud være mindre nolegende, naar det glælder ubodelige joles ve og vell!

Gud vil have hjælpet, for han vil have tjeneren. Dersof figer han også: "Miu so, giu mig dit hjælpe." Og naar man har givet Gud sit hjerte for at bliver man et sandt Guds børn, knude da kan man rettelig tjene Herren, knude da kan han arbeide i hans vingaard paa en god og velbehagelig måde. Men har man givet Gud sit hjerte uden forbehold, da figer han op: "Alle ting er eders!"

Da har den kristne haaret arbeide at idføre i Herrens vingaard, og da man kan arbejde der, han kan ikke andet.

Guds børn har vistnok også andet arbejde at foretage. De maa hjælle i jordiske talbs gjerning, drage omførg for sine familler og hjælpe sit land, men et arbejd: här de at udfore for en et arbejd har den udforet nemlig arbejdet i Herrens vingaard. Og selv da, naar de i trosteb udforer sin andre pligter, gjor de det haaledes at

de også har ved fremmet sit arbeide i Herrens vingaard.

Men hvad menes nu egentlig med vingaarden?

Med vingaarden menes Guds tje-
der på jorden, ikke Guds triumfere,
de kirk i himlen, men Guds kirk her
paa jorden.

Og naar der tales om arbejde i Herrens vingaard, da bestaar dette af to dele egentlig taat blot i en ting nemlig at føre ejere til salighed. Menne-
ster har foresten egentlig taat blot denne ene opgave i livet, at faa sin egen sjæl freist og gjorte, hvad han formaa til at frelse andre. Og selv voer for-
bold i vor jordiske fænøgjerning skal være foabant, at dette maal fremmes.

Men lad vi os vel merke os betse, at arbejdet i vingaarden eller Kirkens arbejde bestaaer egentlig alt hun i en ting, nemlig dette at føre menneskene til salighed. Og dersof, naar Kirkens besættet sig med mange forfælige slags forretninger, at bygge kirke, oprette skoler, lærne prest, holde Guds tjeneste, dobe born, meddele alttere is fastamente o.l., da ses det altsammen for at hjæle vedværet skal frelset. Og o'suarbdt en anden ting, som Kirkens besættet sig med ikke fører til dette maal, saa for-
kæller Kirkens sin opgave og det bliver ikke længere arbejde i Herrens vingaard, men det bliver arbejde i Djævelens vingaard, thi hvo, som ikke er med mig, er mod mig, og hvo, som ikke amler med mig, adspredet, figer frelseren.

H.

J. C. PETERSEN,

PARKLAND, WASH.

Practical Horse-Shoer

and

Wagon - Maker.

All kinds of Repairing done
at Reasonable Prices.

Give me a call.

Lindahl Photo-
grapher

Hør nu faaet sig et nyt og
legant FOTOGRAFGALLERI

i

California Building, Pacific Ave
PACOMA - WASH.

Indgang baade fra R.R. Str.
og Pacific Av.

TAG ELEVATOREN

Augustin om Drullenstab.

Kirkelæder Augustin siger: "Aa hvilken sorgelig last Drullenstaben er! Den er Moder til alt ondt, en Søster til al Losagtighed, en Fader til Hovmod! Aa du føle Drullenstab! Du forblinder Foruisten, du har ingen Forstand! Ingen gode Maab; du er en smigrende Djævel; du er en god Forsøg, en ligtig Synd. Aa du føle Drullenstab! Mon du ikke gjør, at Maven bliver øvindt og forbrent? Mon du ikke gjør Dinen røde? Mon du ikke volder, at Doden kommer højt og ubetenklig? Mon du ikke tømer Pungen? Mon du ikke tager Merneslet? Aa, du Drullenstab, du gjør alle dem, som elster dig, til Væster og usornstige Slabninger."

Forsøgte! Eders Verdomme og Formaninger lyder for dove Øren, saa længe I ikke holder eders Born borte fra sit S. Stab. Og hvorledes kan i vane over deres Omgang, naar I lat dem ha Baden til Legeplads. Se og kan bare engang paa de vilde Elsær af Gutter, som overalt rotter sig sammen, og I vil gøre paa Grund af de mange slabbede Haar, som det er! At næ på Børnene og gi dem Mad og saa bli svit Gutterne ved at sende dem ud paa Baden er en helven og hibet Børnevorddragelse. Er det da et Nid, naar da de forærvede og forkomne Souner i senere Åar forbander sine Mødre, som ikke holdt det forlængede værd at passe dem som Børn eller holde dem fra sit S. Stab.

Dersom Forældrene, fremfor a't Mættene — i sine Børns Odrogelse arbejde til Riget, kan vilde Læreerne ikke få, når de er nødig at flage over sine Skræddes Dufarrel. Med lang storre Glæde og Velhed kunde Lærenerne da udøre sit Arbeide. Men nu maa de omstrenglig være Styld i alt, medens Stylden egentlig hviler paa Forældrene.

"Hvorfor skal jeg besvære mig med Kogning? Jogen ser mig ind i Magen! Hovedsagen er, at der blir streg i vinduet ordentligt." Nu far du storlig fejl, gode Kone." Om Gulvet efter Sturingen viser nogle dunkle Striber, eller om Herrestjørterne ikke er saa aldeles glat strogne, hvad gjør det? Terved tilhøres ikke noget Mennestøngheds Elade paa Liv og Lejeme. Men ved mangelsuld Kogning

og Bagning blir hele Familiens Helse utsat for Fare. Tænk nu paa, hvad der er det mest vigtige og ansvarssulde i Mædmoderenes Hulb. Det ene skal gjeres og det andet ikke forsømmes; men Kjolenet bør ha Palmen.

Ethvert Menneske har en Verde at bære paa, kun ved den ydre Indpaling stiller den ene sig fra den anden.

Vor Frelsers norsk

Juth. Kirke

HJ. af So. 1 og 17th St.
TACOMA, WASH.

CARLO A. SPERATI,
Pastor.

Bopæl: 2550 So. I St.

Gudstjenester:

Søndag 9:30 A. M.....Søndags-skole.
" 11 A. M.....Høimesse-gudstjeneste.
" 7:45 P. M.....Aftensang.
Onsdag 8 P. M.....Kor Övelse.
Lørdag 9 A. M.....Lørdagskole.
Hver 1ste og 3die Torsdag Aften i Maanoden, Ungdomsforening.
Hver 2den og 4de Torsdag Ef.m. i Maaneden, Kvindeforening.

ELLIS & SON S. S. LINE.

STR. "SEHOME"

Afgaar fra Commercial Dock Tacoma, hver Tirsdag, Torsdag og Lørdag, Kl. 3 Eftm. for Seattle, Anacortes, Fairhaven og Whatcom.

Afgaar fra Whatcom Kl. 8, Fairhaven Kl. 8.15 og Anacortes Kl. 1.15 Eftm., hvo. Søndag Ons.

Pass. 10 cent. 9.5
Whatcom, \$1.25,

W. H. ELLIS & SON, EIERE,
W. J. ELLIS, TRAF. MGR.

The Iowa Cutlery Crinding Co.

Saks, Forskjær-Slagter, Komme-
og Barberknive, kirurgiske Instrumenter og Gravørverktøj osv.

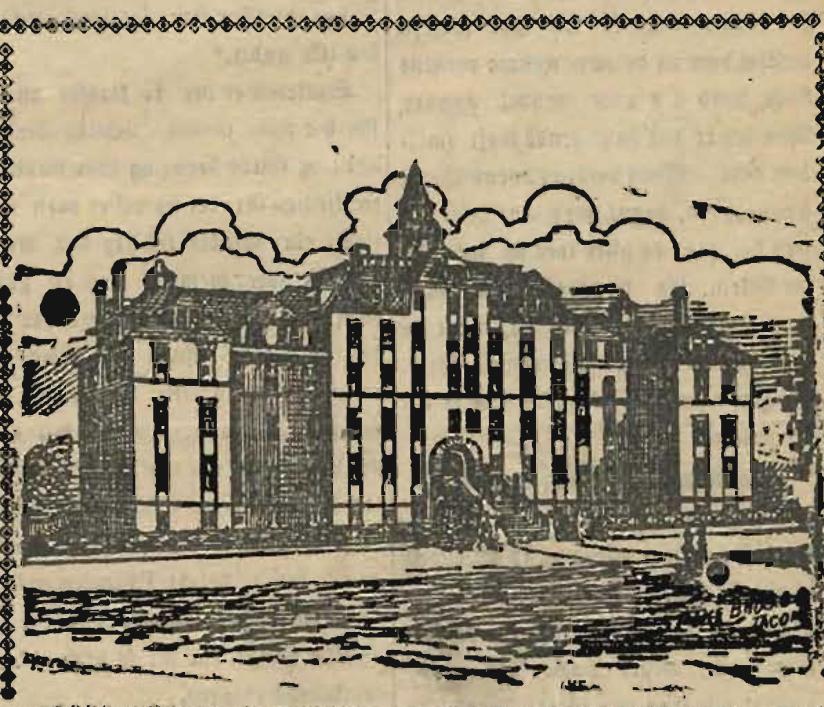
Alt udføres ved hjælp af elektrisk
Drivkraft.

Alt Arbejde garanteres
22 Pacific Ave., Tacoma, Wn.

Pacific Lutheran Academy

Business - College

...Parkland, Washington...

FOUR COURSES OF STUDY:

Preparatory. Normal. College Preparatory.
Commercial.

Also Excellent Advantages for Learning Music and Painting.

Beautiful Location, Gentle Climate, Modern Conveniences, Steam Heating, Electric Light.

Students : may : Select : their : own : Branches

Thorough Work in all Departments.

For further particulars, address the principal,

N. J. HORN,
Parkland, Washington.

ABONNER PAA

PACIFIC HEROLD

—Blot 50 Cents om Aaret. Overskuddet gaar til Pacific Lutheran University.—

Lutheran Pilgrim Hus

No. 8 State St. New York

Kontor og salg ved det nye Postkontoret i New York
Barge Office

Arbejligt Herberg for Dub
vandret og andre Reisende
Pastor G. Petersen, Emigrantminister,
trafjes i Pilgrim-Hus og
huer Emigranterne da med
Raud og Daad.

■ Bill, kontor og salg ved den
Line Street Car Bus No. 8

Bøger til salgs.

Synodens Salmebog, I Skindbind	\$ 65
" " med rødt	
Snit og forgylt Kors og Kalk	1.00
" "	
med rødt Snit og Alumspænde	1.75
Syodens nye, engelske Hymnbog, både Tekst og Musik	75
Norske og engelske Bibelhistorier	25
Katekismar	15
Josendals Billed ABC	11
Syno alberetninger, Pacific Distrik	25
Ny Testamente	25
Spar Tid og send til os efter disse Bøger.	
Adresse	
Pacific Lutheran University Ass'n Parkland, Wn.	

P. E. Hofstad, "Skredder"
Færdiggjorte klæder paa bestilling.

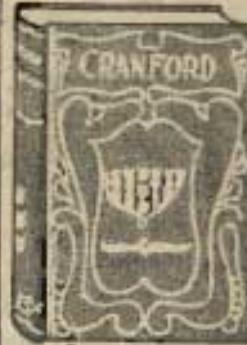
Alle slags R perationer til rimelige Priser.

513 So. 11th Str.
Tacoma, Wash.

■ Hvor næst paa "Pacific Herold" kan du se om næst,

Handy Volume Classics.

Fases overordentlig billigt og pent udstyret.

Hver Bog er 6 x 4½ T. trykt med store og tydelige 13 for præs mørket godt Papir, godt indbundet i Læredsbind med Silke sande og Sølvtryk.

Prisen er blot	
Enkelte Exemplarer	18c
I Partier paa 6 Exemplarer 16c	
12 12c	
Skriv til	
G. W. A. Novak,	
177-178 MONRO STR. CHICAGO, ILL	

America sending a sketch and description may quickly ascertain our opinion free whether an invention or profitable patentable. Communications strictly confidential. Handbooks on Patents sent free. Lowest charges for securing patents. Patents taken through Munn & Co. receive special notice, without charge, in the

Scientific American.

A handsomely illustrated weekly. Largest circulation of any scientific journal. Price, 12 c. a copy. Four numbers, \$1. Paid by all newsdealers.

MUNN & CO. 361 Broadway, New York

Branch Office, 625 F St., Washington, D. C.

Gust. Morton, Bestyrer.

Tel. Bay 481.

Puget Sound Tea Co

IMPORTØRER
Wholesale og Retail Handlere

— i —

THE, KAFFE OG SPICERIER.

Stort Oplag af Kjokkentøj.
128 Pacific Ave. Tacoma, Wn.

Pacific District Prester.

Rabben Mr. Gerner, Idaho.
Rabben J. R. 1316 Chehant St.
Ottawa Gal
Steffen J. Ter 201 Everett St.
George W. Gar. 3, A. Pratt 601 Everett St.
Christensen W. N. 1422 7th Ave., Seattle,
Wn.

Gartien P. R. 508 Oak 16th St., Gal
Cattanach Gal

John T. G. Eisenreich, Wash.

Cronberg C. 1003 Denver St.

San Francisco, Gal

Dognell, C. Eisenreich, Wash.

Dornbusch, W. Faribault, Wash.

Dobson, C. W. 2020 Oregon.

Ennen, W. C. Berthold, Gal.

Johansen, J. 204 3 St. Seattle, Gal.

Orange, W. D. Rochester, 216 1/2.

Parson, T. Portland, Wash.

Paul, Mrs. C. Ter 203, Bainbridge Wash.

Visser, C. Waller, Wash.

Ormsen, C. W. 425 1/2 St. Portland,

Oregon.

Rebensten, R. Gillette, Oregon.

Soper, C. H. 2530 So. 3 St. Tacoma,

Wash.

Stensrud, G. W. 235 10th St.

San Francisco, Gal.

Edv. Isacksen.

Eneste norsk Urmager
i Tacoma.
Gor. Tac. Ave. og 11th Str.
Et pent Udvalg af ELGIN og
WALTHAM Urer for Salg.
Tel. Black 298.

Student-Supplies OF ALL KINDS

Vaughan & Morrill Co.

206 Pac Ave . . . Tacoma, Wash

Vissell Ekberg.

— Hanblende og Importører af —
Bøger, Skrivematerialer, Isentræm,
sja. Efter 15de November, vil be være
at finde i sit nye Lokale. 1308 Pacific
Ave., hvor det vil giude dem at træffe
fine gamle Runder. — Huset Abreden:
1308 Pacific Ave., Tacoma, Wn.

Ben Olsen

"Reliable Plumber."

PLUMBING og OPVARMING
agent for HOT AIR PUMPING ENGINES

009 A. Str. Tel. RED 621,
Tacoma Wash.

\$1.15.

'Illustrated Home Journal,'
et udmerket Tidsskrift for
kristne Familier

og
'PACIFI HEROLD'

or blot \$1.15 om Aaret!

